

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.637 van 4 oktober 1999
in de zaak A. 83.635/IX-1784.**

In zake : Gilbert GELDOLF,
die woonplaats kiest bij
advocaat Th. VANDEVELDE, T. VAN DE VOORDE en
F. GIJSSELS,
kantoor houdende te EEKLO,
Stationsstraat 56, bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Gilbert GELDOLF
op 20 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"de beslissing dd. 12.2.1999 van de Heer Vice-
Eerste Minister en Minister van Binnenlandse Zaken
waarbij aan verzoeker als tuchtmaatregel de ambts-
halve pensionering werd opgelegd en waarbij hij, in
afwachting van de definitieve afloop van het dossier,
bij ordemaatregel geschorst wordt vanaf 1.10.1998";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de ver-
nietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GIJSSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van luitenant J. STEVENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de Raad van State in het arrest GELDOP nr. 77.732 van 18 december 1998 de gegevens van de zaak reeds heeft samengevat; dat hieraan de volgende gegevens dienen te worden toegevoegd :

1.1. Bij arrest nr. 77.732, van 18 december 1998, beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing dd. 14.8.1998 van de Heer Vice-Eerste Minister en Minister van Binnenlandse Zaken waarbij (aan Gilbert GELDOP) de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt opgelegd (beslissing gekend onder de referte nr. B7/GW/PM/B-21454/D-41)".

1.2. Bij brief van 11 januari 1999 vraagt de advocaat van verzoeker aan de minister van Binnenlandse

Zaken het nodige gevolg te verlenen aan het schorsings-arrest van 18 december 1998 en de nodige maatregelen te willen treffen opdat verzoeker zijn dienst kan hervatten.

1.3. Bij brief van 12 januari 1999 meldt de advocaat van verzoeker aan de minister van Binnenlandse Zaken "vertrouwelijk en onder alle voorbehoud" dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor een non-activiteit van maximum zes maanden als passende tuchtmaatregel, met terugwerkende kracht vanaf 1 oktober 1998. Hij stelt dat indien aan verzoeker toch een zwaardere sanctie zou opgelegd worden, hij hem zou dienen te adviseren zich hiertegen opnieuw in rechte bij de Raad van State te voorzien, waarbij een onaangename carrousel van procedures kan ontstaan.

1.4. Op 12 februari 1999 zendt de minister van Binnenlandse Zaken de volgende nota aan de commandant van de Rijkswacht met betrekking tot de tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel van verzoeker :

"ONDERWERP : Tijdelijke ambtsontheffing door
schorsing bij ordemaatregel
Betreft : Eerste wachtmeester GELDOF
Gilbert (451526916 -Dist GENT/ComC)

1. Wettelijke en reglementaire bepalingen
 - a. Wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid de artikelen 24/13 § 1, 6°; 24/19, 14/24 § 1, 25-4° en 29
 - b. Koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid artikel 50
 - c. Reglement betreffende de uitoefening van het ambt, toepasselijk op het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht - nota Generale Staf van de rijkswacht - Hoofddirectie van het personeel nummer DPB-1015-DK 670 van 30 juni 1994

- d. Adiëringsverslag van de directeur van het personeel en de logistiek van de groep OOST-VLAANDEREN Nr 9803211-M DK 670 van 15 april 1998
 - e. Advies van de onderzoeksraad voor het rijks-wachtpersoneel, Nederlandstalige kamer, Nr 98/026 van 11 juni 1998
 - f. Ministeriële beslissing Nr B7/GW/PM/B-21454/98/D-41 van 14 augustus 1998
 - g. Arrest van de Raad van State, afdeling administratie, Nr 77.732 van 18 december 1998
 - h. Artikel 3, B, a, 1° en 3bis van de wetten op de militaire pensioenen, gecoördineerd bij Koninklijk Besluit van 11 augustus 1923
 - i. Brieven van advocaat Filip GIJSSELS van 11 en 12 januari 1999.
2. Beslissing
- a. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlasteleggingen hiervan aan Eerste wachtmeester GELDOLF. Meer bepaald heeft hij in België onrechtmatig grote hoeveelheden sigaretten en rooktabak binnengebracht en heeft hij grote hoeveelheden rookwaren in België vervoerd in het raam van een door hem voldoende gekende georganiseerde internationale fraude op grote schaal, waarbij hij rijkelijk werd verloond.
 - b. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten. Ik ben, zoals de onderzoeksraad in zijn advies stelt, eveneens van oordeel dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken en dat het tuchtvergrijp uitzonderlijk zwaarwichtig is.
 - c. Ook heb ik kennis genomen van de beslissing van mijn voorganger waarbij Eerste wachtmeester GELDOLF de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege werd opgelegd en van het arrest van de Raad van State, afdeling administratie, Nr 77.732 van 18 december 1998 houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing.
 - d. Na onderzoek van het door de Raad van State uitgesproken arrest en rekening houdend met het door de onderzoeksraad uitgebrachte advies, trek ik de ministeriële beslissing Nr B7/GW/PM/B-21454/98/D-41 van 14 augustus 1998 in en beslis Eerste wachtmeester GELDOLF de ambtshalve pensionering op te leggen. Aangezien Eerste wachtmeester GELDOLF thans evenwel nog steeds het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijke procedure, kan, gelet op artikel 3bis van de in supra 1.h. bedoelde wetten, de procedure voor oppensioenstelling niet worden gestart. Derhalve ben ik in de onmogelijkheid het

- staatshoofd de oppensioenstelling van Eerste wachtmeester GELDOP voor te stellen.
- e. Het feit dat de onderzoeksraad adviseerde Eerste wachtmeester GELDOP de ambtshalve pensionering op te leggen en in de motivering van zijn advies omtrent de omschrijving van de feiten en de voorgestelde straf verwees naar de onverenigbaarheid met de staat van personeelslid van de rijkswacht, ben ik van oordeel dat de verdere aanwezigheid van Eerste wachtmeester GELDOP bij de rijkswacht onverenigbaar is met het belang van de dienst. Om die reden kan ik mij ook niet aansluiten bij het voorstel van de raadsman om Eerste wachtmeester GELDOP een non-activiteit bij tuchtmaatregel voor een periode van maximum 6 maanden op te leggen. Gelet op de lopende gerechtelijke procedure en op het arrest van de Raad van State, beslis ik, in afwachting van de definitieve afloop van het dossier op gerechtelijk en administratief vlak, Eerste wachtmeester GELDOP vanaf 1 oktober 1998 te schorsen bij ordemaatregel."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat verzoeker er in zijn verzoekschrift tot schorsing (blz. 4) op wijst dat hij van de bestreden beslissing in kennis werd gesteld bij brief van 17 februari 1999 van het Algemeen Commando van de Rijkswacht die hem op 26 februari 1999 werd betekend; dat hij verder stelt dat zijn belang bij de vordering niet kan worden betwist, nu hem een ambtshalve pensionering en een schorsing bij ordemaatregel wordt opgelegd; dat verzoeker besluit dat de vordering derhalve ontvankelijk wordt ingesteld;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij opmerkt :

"2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de schorsing vraagt, niet enkel van de opgelegde schorsing bij ordemaatregel, maar tevens van de 'ambtshalve pensionering' die de verzoekende partij blijkbaar leest in de bestreden beslissing die nochtans als onderwerp enkel 'tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel' aangeeft (adm. doss., stuk 6, nota voor de commandant van de Rijkswacht).

2.2. Op grond van artikel 3bis van het KB nr. 16020 van 11 augustus 1923 tot goedkeuring van de tekst der samengeordende wetten op de militaire pensioenen kan een opruststelling voortvloeiend uit de toepassing van de artikelen 2 en 3 niet worden uitgesproken zolang de militair (of rijkswachter) verplicht kan worden het leger te verlaten tengevolge van feiten waarvoor hij in beschuldiging werd gesteld.

Hieruit volgt dat de Minister van Binnenlandse Zaken, die op grond van artikel 2 van de Wet van 2 december 1957 op de Rijkswacht (G1) belast is met de tucht van deze nationale politiedienst, aan de Koning geen gemotiveerd verslag kan voorleggen met een voorstel tot pensionering van een rijkswachter zolang deze ten gevolge van de artikelen 19, 31, 32 en 33 van het Strafwetboek verplicht kan worden de Rijkswacht te verlaten. In dit stadium van de procedure kan de Minister van Binnenlandse Zaken enkel 'beslissen' of beter gezegd het standpunt innemen dat, wat hem betreft, de rijkswachter ambtshalve dient te worden gepensioneerd.

Dit standpunt van de Minister van Binnenlandse Zaken is geen administratieve rechtshandeling, gezien het geen rechtsregels creëert, noch wijzigingen aanbrengt aan bestaande rechtsregels of rechtstoestanden. Het beroep waarbij een handeling zonder rechtsgevolgen of een handeling die niet belet dat rechtsgevolgen ontstaan, wordt aangevochten, is niet ontvankelijk.

2.3. Bovendien eist een goede rechtsbedeling dat in beginsel slechts één vordering per verzoekschrift wordt ingediend. Van dat beginsel mag slechts worden afgeweken indien de verschillende vorderingen zo nauw met elkaar verbonden zijn dat, indien er afzonderlijke verzoekschriften voor ingediend waren, deze door de Raad van State zouden kunnen worden samengevoegd.

Aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift om de schorsing van twee handelingen verzoekt, zijnde een schorsing bij ordemaatregel en een handeling door haar gekwalificeerd als een 'tucht-

maatregel van de ambtshalve pensionering', blijkt in het verzoekschrift dat in de onderhavige zaak op geen manier die nauwe samenhang voorhanden is tussen beide administratieve handelingen. Vooreerst is op basis van artikel 24/13, § 3, G10, de eerste handeling geen tuchtstraf, terwijl de tweede handeling, zoals gekwalificeerd door de verzoekende partij, wel een tuchtstraf uitmaakt. Bovendien ontwikkelt de verzoekende partij tegen beide bestreden handelingen aparte middelen.

2.4. Om de twee bovenvermelde redenen is het verzoekschrift dan ook niet ontvankelijk in zoverre het de schorsing van de tenuitvoerlegging van de 'tuchtmaatregel van de ambtshalve pensionering' vordert.

Het is enkel ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing waartegen het beroep voornamelijk gericht is, zijnde de schorsing bij ordemaatregel. De verwerende partij zal dan ook niet overgaan tot de bespreking en weerlegging van het enige middel en het daarmee gepaard gaande moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partij opwerpt aangaande de handeling die de verzoekende partij reeds bestempelt als de 'tuchtmaatregel van de ambtshalve pensionering'";

2.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 1999 als onderwerp vermeldt de "tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel"; dat verzoeker in de bestreden akte twee verschillende onderdelen onderscheidt : ten eerste, een beslissing waarbij verzoeker als tuchtmaatregel de ambtshalve pensionering wordt opgelegd, ten tweede, een beslissing waarbij hij, in afwachting van de definitieve afloop van het dossier, bij ordemaatregel geschorst werd vanaf 1 oktober 1998; dat de verwerende partij erop wijst dat de minister van Binnenlandse Zaken de procedure voor oppensioenstelling van verzoeker thans nog niet kan starten met een voorstel tot oppensioenstelling aan de Koning; dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing (blz. 10) bij de uiteenzetting van zijn enig middel met betrekking tot

"de ambtshalve pensionering bij wijze van tuchtmaatregel", de vraag stelt in hoeverre de bestreden beslissing op dat punt reeds een effectieve beslissing is of slechts een voornemen om deze beslissing aan het Staatshoofd voor te stellen; dat de bestreden beslissing van 12 februari 1999 geen echte beslissing bevat met eigen rechtsgevolgen ten aanzien van de oppensioenstelling van verzoeker; dat de bestreden beslissing wel laat blijken dat het de bedoeling van de minister van Binnenlandse Zaken is om aan de Koning voor te stellen om verzoeker, na afloop van de gerechtelijke procedure, de ambtshalve pensionering op te leggen; dat op 12 februari 1999 de minister van Binnenlandse Zaken evenwel nog geen beslissing heeft genomen met eigen, directe rechtsgevolgen op het vlak van de ambtshalve oppensioenstelling van verzoeker; dat de minister van Binnenlandse Zaken zich, zoals blijkt uit de nota van 12 februari 1999, overigens bewust is dat hij onbevoegd is om verzoeker ambtshalve te pensioneren bij wijze van tuchtmaatregel; dat het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging niet-ontvankelijk is in zo verre het de schorsing vordert van de zogenaamde "ambtshalve pensionering bij wijze van tuchtmaatregel"; dat de bestreden beslissing van 12 februari 1999 immers een niet voor vernietiging en schorsing vatbare handeling is, in de mate ze betrekking heeft op de oppensioenstelling van verzoeker;

2.3.2. Overwegende dat de tweede door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid, die betrekking heeft op het gebrek aan nauwe samenhang tussen de twee handelingen waarvan de schorsing wordt gevorderd, niet kan worden aangenomen; dat de twee handelingen die verzoeker in de bestreden nota van 12 februari 1999 meent te onderkennen voorkomen in één akte; dat er derhalve op zijn minst een concrete, materiële samenhang blijkt te bestaan tussen de beide

"beslissingen"; dat het feit dat een schorsing bij ordemaatregel geen tuchtstraf is en de andere bestreden handeling - door verzoeker als "ambtshalve pensionering bij wijze van tuchtmaatregel" gekwalificeerd - wel een tuchtstraf zou zijn hieraan geen afbreuk doet; dat ook het feit dat met betrekking tot de beide bestreden handelingen aparte middelen worden aangevoerd hier evenmin afbreuk aan doet;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"a) i.v.m. de ambtshalve pensionering

In zoverre de bestreden beslissing als een effectieve beslissing tot ambtshalve pensionering te beschouwen is (zie hoger), is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker treft evident. Door de ambtshalve pensionering verliest verzoeker zijn actieve hoedanigheid van rijkswachter en kan hij ten definitieve titel niet meer binnen de rijkswacht functioneren.

Het nadeel dat verzoeker hierdoor lijdt, situeert zich zowel op materieel, op moreel als op functioneel vlak.

Materieel :

Verzoeker is op huidig ogenblik 42 jaar en is reeds meer dan 24 jaar in dienst van de rijkswacht alwaar hij een onberispelijke carrière heeft doorlopen.

Hij woont in een staatslogement van de rijkswacht alwaar hij, na echtscheiding, dient in te staan voor de opvoeding van twee minderjarige kinderen.

De ambtshalve pensionering is een zeer ingrijpende tuchtsanctie waardoor verzoeker zijn bestaan volledig dient te reorganiseren op allerlei gebied : hij dient een nieuwe woonst te zoeken, hij moet overwegen voor een nieuwe tewerkstelling te solliciteren, hij dient desgevallend nieuwe opleidingen te volgen, enz...

Het pensioen dat verzoeker zal ontvangen is nog niet bekend, doch zal vanzelfsprekend veel lager liggen dan de wedde die hij als actief rijkswachter ontvangt, waardoor hij in financiële moeilijkheden dreigt terecht te komen en waardoor hij alleszins zijn levensstandaard en de opvoeding van zijn nog studerende kinderen drastisch zal dienen aan te passen.

Moreel :

Vanzelfsprekend is het voor verzoeker een morele mokerslag om na een onberispelijke beroepscarrière van 24 jaar bij de rijkswacht, van de ene op de andere dag zijn job te verliezen.

Verzoeker zette zich hard in voor zijn taak en uit het tuchtdossier blijkt dat hij tot ieders tevredenheid functioneerde binnen het communicatiecentrum van de rijkswacht.

De negatieve geruchtenmolen, de afwezigheid van enige beroepsvreugde, de ontluistering t.a.v. de collega's en de familie- en kennissenkring, enz... zijn allen nadelen welke nog bezwaarlijk door een vernietigings-arrest kunnen goedge maakt worden.

Functioneel :

Het is duidelijk dat verzoeker, indien de ambtshalve pensionering later vernietigd wordt, hij met ernstige problemen van reïntegratie binnen het rijkswachtkorps zal geconfronteerd worden.

Zijn plaats zal ondertussen ingenomen worden door een ander personeelslid (de functie zou reeds vacant verklaard zijn), zodat het niet evident zal zijn om later opnieuw voor dezelfde functie in aanmerking te komen.

Bovendien zijn er drastische hervormingen op til inzake de communicatie bij de rijkswacht (cfr. ASTRID e.d.m.), zodat verzoeker dreigt de trein te missen indien hij ondertussen niet de nodige opleidingen kan volgen en de nodige ervaring kan opdoen.

Indien de bestreden beslissing niet wordt geschorst en later door de Raad van State louter vernietigd, dan is verzoeker gedoemd om op dat ogenblik in een minderwaardige en louter administratieve functie bij de rijkswacht te verzeilen.

b) i.v.m. de schorsing bij ordemaatregel

Ook in de hypothese dat de bestreden beslissing voorlopig nog maar enkel uitwerking zou hebben inzake de schorsing bij ordemaatregel (en niet inzake de ambtshalve pensionering : zie hoger), wordt verzoeker door een moeilijk te herstellen ernstig nadeel getroffen.

Er dient hierbij vooreerst opgemerkt dat de schorsing (verkeerdelijk) niet werd beperkt in de tijd, zodat deze dus in beginsel als van onbepaalde duur dient beschouwd te worden.

Gedurende deze periode van schorsing, wordt verzoeker nog beschouwd als behorend tot de rijkswacht, doch wordt hij op non-actief geplaatst met alle nadelen hieraan verbonden.

Verzoeker kan gedurende de periode van schorsing geen dienst doen als rijkswachter, doch hij wordt ondertussen wel door allerlei verplichtingen getroffen :

- hij moet aanwezig zijn op een door de overheid gekende plaats gedurende de werkdagen van 9.00u tot 12.00u en van 14.00u tot 16.00u;
- hij mag zich, tenzij uitdrukkelijke toelating, niet naar het buitenland begeven;
- hij moet de nodige schikkingen treffen om op een redelijke wijze gevolg te kunnen geven aan elke oproep of vraag uitgaande van de rijkswachtoverheid;
- hij kan geen vakantieverlof bekomen;
- enz...

De wedde die hij tijdens de periode van schorsing ontvangt, wordt ondertussen vrij aanzienlijk gereduceerd.

Het is voor verzoeker werkelijk onhoudbaar om gedurende een mogelijks lange periode (waarvan de duur niet eens werd bepaald) in een dergelijk ambigue situatie te verkeren.

Niet alleen wordt verzoeker gedurende deze periode getroffen door dezelfde nadelen op materieel, moreel en functioneel vlak zoals hierboven uiteengezet, bovendien wordt hij ondertussen dus met nog allerlei verplichtingen geconfronteerd.

Het betreft tevens een periode van grote onzekerheid, dewelke indien zij te lang aansleept, het bestaan van verzoeker aanzienlijk en op essentiële wijze kan ontredde, zonder dat dit nog later door een gebeurlijk vernietigingsarrest te herstellen is.

Waar men nog zou kunnen aannemen dat een preventieve schorsing, wanneer zij beperkt is in de tijd, in bepaalde omstandigheden op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengt, geldt dit in casu niet, gezien de tijdelijkheid van de beslissing niet eens werd bepaald en zij derhalve naar alle waarschijnlijkheid geruime tijd zal aanslepen.

Bovendien is de onwettigheid van de bestreden beslissing op het vlak van de schorsing bij ordemaatregel zodanig manifest dat enkel een schorsingsarrest

de overheid zal kunnen aanzetten tot het nemen van een nieuwe en meer verantwoorde beslissing. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, zodat de schorsing van tenuitvoerlegging dient bevolen te worden.";

3.2.1. Overwegende dat, aangezien de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is met betrekking tot de zogenaamde "ambtshalve pensionering" van verzoeker, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat door deze "beslissing" zou kunnen worden veroorzaakt niet dient onderzocht te worden; dat het onderzoek van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook beperkt kan blijven tot het nadeel veroorzaakt door de tweede bestreden beslissing, dit is de schorsing bij ordemaatregel;

3.2.2. Overwegende, wat de beoordeling van het door verzoeker aangevoerde nadeel betreft, dat de bestreden schorsing bij ordemaatregel, in acht genomen het tijdelijk en bewarend karakter, in beginsel aan verzoeker geen nadeel lijkt te kunnen berokkenen dat niet door een vernietigingsarrest kan hersteld worden;

3.2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing een tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel is, in de zin van de artikelen 25, 4°, en 29 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht; dat dergelijke beslissing krachtens artikel 24/13, § 3, eerste lid, 3°, van deze wet geen tuchtstraf is; dat het slechts een ordemaatregel betreft; dat tot de bestreden beslissing werd besloten op 12 februari 1999 "in afwachting van de definitieve afloop van het dossier op gerechtelijk en administratief vlak" met ingang van 1 oktober 1998; dat verzoeker, op het eerste gezicht, geen annulatiemiddel blijkt aan te wijzen dat wegens zijn aard of zijn klaarblijkelijk kennelijke

gegrondheid het nadeel als ernstiger en moeilijker te herstellen doet verschijnen dan het nadeel dat normaal uit een schorsing bij ordemaatregel voortvloeit;

3.2.4. Overwegende dat verzoeker er vooreerst op wijst dat "de schorsing (verkeerdelijk) niet werd beperkt in de tijd, zodat deze dus in beginsel als van onbepaalde duur dient beschouwd te worden"; dat in dit verband dient te worden vastgesteld dat verzoeker door de bestreden beslissing van 12 februari 1999 geschorst wordt bij ordemaatregel vanaf 1 oktober 1998; dat de duurtijd van de schorsing bij ordemaatregel in de beslissing van 12 februari 1999 niet uitdrukkelijk wordt bepaald; dat artikel 29, eerste lid, van de wet van 27 december 1973 bepaalt dat de minister van Binnenlandse Zaken het personeelslid tegen wie een tuchtprocedure of een gerechtelijke informatie loopt en wiens aanwezigheid bij de rijkswacht onverenigbaar is met het belang van de dienst "bij ordemaatregel voor ten hoogste vier maanden (kan) schorsen"; dat dit betekent dat de duurtijd van de schorsing bij ordemaatregel in beginsel maximum vier maanden bedraagt; dat hierop evenwel twee uitzonderingen bestaan : ten eerste, de schorsing mag zonder meer verlengd worden tot maximum één jaar (artikel 29, tweede lid, eerste zin); ten tweede, de schorsing mag "wanneer (...) een strafvordering wordt ingesteld wegens de feiten die de schorsing motiveren" verlengd worden "zonder dat zij de vier maanden na het einde van de strafvordering mag overschrijden" (artikel 29, tweede lid, tweede zin); dat, vermits in de bestreden beslissing de duurtijd van de schorsing bij ordemaatregel niet uitdrukkelijk wordt bepaald op het eerste gezicht, mag worden aangenomen dat het de bedoeling was om verzoeker, overeenkomstig artikel 29, eerste lid, van de wet van 27 december 1973, te schorsen voor een periode van maximum vier maanden; dat men immers niet zomaar kan veronderstellen en

aannemen dat de minister van Binnenlandse Zaken de bedoeling zou gehad hebben om genoemd artikel 29 niet correct, toe te passen; dat het derhalve niet evident is aan te nemen dat de schorsing "als van onbepaalde duur dient beschouwd te worden"; dat op voorstel van de directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen de minister van Binnenlandse Zaken op 9 juni 1999 beslist heeft de schorsing bij ordemaatregel van verzoeker op datum van 12 juni 1999 te verlengen tot uiterlijk vier maanden van het einde van de strafvordering; dat deze beslissing houdende verlenging van de schorsing (impliciet) bevestigt dat de aanvankelijke schorsing bij ordemaatregel, waartoe op 12 februari 1999 werd besloten, niet van onbepaalde duur was; dat er derhalve niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing wegens haar onbepaalde en derhalve onbegrensde duur aan verzoeker een nadeel berokkent dat als ernstig en moeilijk te herstellen moet worden aangemerkt;

3.2.5. Overwegende dat verzoeker verder laat gelden dat hij gedurende de periode van schorsing nog beschouwd wordt als behorend tot de rijkswacht, doch dat hij op non-actief wordt geplaatst met alle nadelen hieraan verbonden; dat hij stelt dat hij gedurende de periode van schorsing geen dienst kan doen als rijkswachter maar ondertussen wel door allerlei verplichtingen wordt getroffen; dat verzoeker vermeldt dat hij moet aanwezig zijn op een door de overheid gekende plaats gedurende de werkdagen van 9.00 uur tot 12.00 uur en van 14.00 uur tot 16.00 uur, dat hij zich niet, tenzij bij uitdrukkelijke toelating, naar het buitenland mag begeven, dat hij de nodige schikkingen moet treffen om op een redelijke wijze gevolg te kunnen geven aan elke oproep of vraag uitgaande van de rijkswachtoverheid, dat hij geen vakantieverlof kan bekomen, enz...; dat in het "Reglement betreffende de uitoefening van het ambt", met

betrekking tot de gevolgen van de schorsing bij orde-maatregel, onder meer, bepaald wordt dat de betrokkene gedurende de werkdagen, tussen 9 en 12 uur en tussen 14 en 16 uur aanwezig moet zijn op een door de overheid gekende plaats, dat hij zich zodanig moet schikken dat hij op een redelijke wijze gevolg kan geven aan elke oproep of vraag uitgaande van de rijkswachtoverheid, dat hij zowel vóór als na de schorsing bij ordemaatregel aan een medisch onderzoek kan worden onderworpen; dat naast een aantal feitelijke en juridische gevolgen, betrokkene eveneens het recht verliest om tijdens de periode van schorsing vakantie op te nemen; dat hij ook de compensatieverlofdagen die tijdens de schorsing vallen, verliest; dat in zijn verzoekschrift tot schorsing verzoeker derhalve wel de gevolgen aanwijst van de bestreden schorsing bij ordemaatregel, doch dat hiermede niet meteen is aangetoond of aannemelijk gemaakt dat deze gevolgen voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken; dat de door verzoeker aangewezen "verplichtingen" misschien wel vervelend zijn, maar daarom nog niet noodzakelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken;

3.2.6. Overwegende dat verzoeker er in zijn verzoekschrift tevens op wijst dat de wedde die hij tijdens de periode van schorsing ontvangt "vrij aanzienlijk (wordt) gereduceerd"; dat de Raad van State reeds herhaaldelijk heeft geoordeeld dat een financieel nadeel, in beginsel althans, steeds te herstellen is; dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing geen concrete gegevens aanbrengt met betrekking tot de omvang van het ingeroepen financieel nadeel; dat hij enkel stelt dat zijn inkomen "vrij aanzienlijk (wordt) gereduceerd"; dat hiermede verzoeker evenwel niet duidelijk maakt dat het pecuniair verlies zodanige proporties aanneemt dat het inkomensverlies zo belangrijk is dat het automatisch tot een ernstige vermindering van zijn

levensstandaard moet leiden; dat verzoeker immers geen concrete gegevens met betrekking tot de totaliteit van de nog resterende gezinsinkomsten alsmede van de normale courante gezinsuitgaven geeft; dat in die omstandigheden de Raad van State niet kan beoordelen of het inkomensverlies dergelijke proporties aanneemt dat het als een ernstig nadeel in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden aangemerkt; dat uit de argumentatie van verzoeker derhalve niet blijkt dat het ingeroepen financieel verlies én ernstig én moeilijk te herstellen is;

3.2.7. Overwegende dat verzoeker verder argumenteert dat het "voor (hem) werkelijk onhoudbaar (is) om gedurende een mogelijks lange periode (waarvan de duur niet eens werd bepaald) in een dergelijke ambigue situatie te verkeren" en dat het "een periode van grote onzekerheid (betreft), dewelke indien zij te lang aansleept, het bestaan van verzoeker aanzienlijk en op essentiële wijze kan ontredderen"; dat met betrekking tot de duurtijd van de schorsing bij ordemaatregel kan verwezen worden naar wat hierboven werd gesteld; dat verzoeker in een ambigue situatie verkeert die naar hij zelf verklaart "voor (hem) werkelijk onhoudbaar" is, lijkt te wijzen op een moreel nadeel; dat in de veronderstelling dat verzoeker inderdaad momenteel enig moreel nadeel ondergaat ten gevolge van de bestreden beslissing, het eventueel later tussen te komen annulatiearrest dat hem in het gelijk stelt, genoeg morele genoegdoening zal verschaffen die ruimschoots opweegt tegen hetgeen hij momenteel als een moreel nadeel ervaart; dat verzoeker niet aantoont dat het door hem aangevoerde moreel nadeel het gewoon moreel nadeel overstijgt; dat het in de praktijk immers geen ongewone zaak is dat een ambtenaar tegen wie een strafrechtelijk of tuchtrechtelijk onderzoek loopt bij wijze van preventieve maatregel tijdelijk uit de dienst wordt ver-

wijderd; dat de bestreden schorsing bij ordemaatregel "het bestaan van verzoeker aanzienlijk en op essentiële wijze kan ontredde" niet met concrete gegevens is aangetoond en derhalve niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden aangemerkt;

3.2.8. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de onwettigheid van de bestreden beslissing op het vlak van de schorsing bij ordemaatregel "zodanig manifest is dat enkel een schorsingsarrest de overheid zal kunnen aanzetten tot het nemen van een nieuwe en meer verantwoorde beslissing; dat verzoeker op het eerste gezicht, evenwel geen annulatiemiddel blijkt aan te wijzen dat wegens zijn aard of zijn klaarblijkelijk kennelijke gegrondheid het nadeel als ernstiger en moeilijker te herstellen doet verschijnen dan het nadeel dat normaal uit een schorsing bij ordemaatregel voortvloeit;

3.2.9. Overwegende dat verzoeker niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat, vermits de bestreden schorsing bij ordemaatregel van 12 februari 1999, inmiddels bij ministeriële beslissing van 9 juni 1999 op datum van 12 juni 1999 verlengd tot uiterlijk vier maanden na het einde van de strafvordering, geheel werd uitgevoerd de schorsing van de tenuitvoerlegging het door verzoeker geleden nadeel niet meer kan wegnemen, beperken of verminderen;

3.2.10. Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat niet voldaan is aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier oktober 1900 negenennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.